

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
4.Bf.159/2015/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év július hó 09. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

**v é g z é s t:**

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Vádltott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 09. napján kelt 23.B.115/2015/22. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 16.755,- (tizenhatezer-hétszázötvenöt) forint bűnügyi költséget Vádltott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S**

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat zaklatás bűntette [2012. évi C. törvény 222. § (2) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) pont], garázdaság bűntette [2012. évi C. törvény 339. § (1) és (2) bekezdés d.) pont] és testi sértés bűntettének kísérlete [2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat] miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelként lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, az élet elleni bűncselekmény téves minősítése miatt és a büntetés súlyosításáért; a védő pedig indokolás nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.534/2015/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn, míg a bejelentett védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat tárgyalás anyagává tette, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállást mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes. Kellő indokát adta, hogy az ügyészi, módosított vádtól eltérően miért nem emberölés bűntette kísérletének, hanem életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének minősítette a Sértett sérelmére elkövetett cselekményt.

A büntetés nemének meghatározásakor figyelemmel volt a bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára és a bűnösségi körülményekre. Nem értékelte azonban kellő nyomatékkaal, hogy a vádlottat korábban emberölés bűntette miatt 10 év börtönbüntetésre ítélték. A 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés értelmében a büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, ezért

a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartalmú fő- és ehhez igazodó mellékbüntetés kiszabása indokolt.

A nyilvános ülésen a védő új igazságügyi orvos-szakértő vélemény beszerzését indítványozta.

Az első tényállással kapcsolatban Tanúl megváltoztatta a vallomását, kizárólag Sértett nyilatkozata alapján állapítható meg a zaklatás. A bíróság Tanúl-nek a nyomozás során tett vallomását vette alapul, de ebben az esetben a vallomás megváltoztatását a magánindítvány visszavonásaként kell értékelni.

A második tényállás esetében Sértett tanú jobban emlékezett a tárgyalási szakban, mint a nyomozás során. Tanúl vallomásával kapcsolatban a Fővárosi Törvényszék a vallomás tárgyaláson történt megváltoztatását elvetette, és a nyomozás során tett egyező nyilatkozatait fogadta el. Nem derül ki azonban az ítéletből, hogy az eltérő vallomások közül melyiket vette alapul, e körben az indokolási kötelezettségét az elsőfokú bíróság nem teljesítette.

A kés tekintetében több ellentmondás merült fel a méretével, a nyelével kapcsolatban, a védelem kérdésére Tanúl nem tudta elmondani, hogy hogyan láthatta a kés nyelét, ha az valakinek a kezében volt. Felvetődik annak a lehetősége, hogy a sértettel egyezően próbálta előadni a történetet, úgy, hogy nem feltétlenül látta, hanem otthon megbeszélték.

A szakvélemény nem minden kétséget kizáró bizonyíték, hiszen hetekkel később, egy gyógyult sebet vizsgált meg a szakértő. A védelem kérdésére a szakértő elmondta, hogy az ambuláns jelentésben bár 1 cm szerepelt, ő a 1,5 cm-t azért állapította meg, mert az első vizsgálat során tévedtek, nem a valóságnak megfelelően írták le a sérülést. 1 cm és 1,5 cm között nagy különbség van. A bíróság által megállapított tényállás ezért ellentétes az iratokkal.

A sértetti nyilatkozat szerint rendelkezésre áll az a pulóver, amelyet a támadáskor viselt. Az ügyész és a védelem is indítványozta a ruhadarab beszerzését és megvizsgálását, ennek ellenére a bíróság ezen bizonyítási indítványnak sem adott helyt.

Az ítélet fenti hibái és hiányosságai miatt annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Vádlott csatlakozott a védő által előterjesztett bizonyítási indítványhoz. Érdemi felszólalásában - megismételve az elsőfokú eljárásban előadott védekezését - arra hivatkozott, hogy kést nem tartott magánál.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az ítélet tábla alaptalannak találta a védő hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát.

A Be. 373. § (1) bekezdésben részletesen felsorolt, abszolút hatályon kívül helyezési okok egyike sem állapítható meg.

Egyéb olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértés sem történt, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, illetve a joghátrány alkalmazására, ezért a Be. 375. § (1) bekezdés szerinti, relatív eljárási szabálysértés sem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

Az ítélet részbeni megalapozatlansága ugyan megállapítható, de ez az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, így a Be. 376. § (1) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezés sem indokolt.

E körben utal arra az ítéletre, hogy új orvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványok nem foghattak helyt.

A Be. 353. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak csak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezi.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte.

A másodfokú bíróság egyetértett az ítélet 19. oldalán a bizonyítási indítványok elutasítása körében kifejtett állásponttal. Tanú2 tanúkenti kihallgatása az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna. Sértett által viselt pulóver vizsgálata is szükségtelen, a ruhadarab lefoglalása nem történt meg eredeti állapotában, tehát azt sem lehet megállapítani kétséget kizáróan, hogy az esetet követően további elváltozások keletkeztek-e rajta, így annak szemléje az ügy előbbre vitelét nem segítené.

A beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény szakmai megalapozottságával szemben kétség nem merült fel, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor azt a tényállás megállapításánál figyelembe vette. A szakvélemény elkészítésekor a szakértő nemcsak a beszerzett orvosi dokumentumok alapján dolgozott, hanem a sértettet személyesen megvizsgálta, illetve a lefoglalt bűnjeleket is megtekintette. A szakértő kitért arra a vádlotti felvetésre is, hogy a sértett sérülése keletkezhetett-e kulccsal történt bántalmazás következtében, azonban azt már az előzetes szakvéleményben is kimondta, hogy a sérülések keletkezhetnek késszerű tárgytól. Majd a kulcs megvizsgálása után határozott és kategorikus véleményében - melyet a bírósági meghallgatás során is fenntartott - elvetette, hogy a kulcs lett volna a szűrőeszköz.

A tényállás - a fentiekben kifejtettekre tekintettel - nem felderítetlen és az elsőfokú eljárásban olyan szabálysértés sem történt, melynek orvoslása bizonyítás felvételével vagy megismétlésével szükséges. A tényállás hiányossága és iratellenessége ugyan megállapítható, de e részbeni megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető. Ezért az ítéletre a védő és a vádlott bizonyítási indítványát az előbbi indokok alapján elutasította.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nincs.

Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos és ellentétes az iratok tartalmával. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel és helyesbítéssel orvosolta.

A tényállás I. pontjából az ítélet 4. oldal 13-14. sorból mellőzi a 2014. április 04. napján történt telefonhívásra vonatkozó részt.

A tényállás II. pontját az ítélet 4. oldal utolsó két sorban akként helyesbíti, hogy az „sértettet ismételtén megkísérelte késsel hastájékán megszüntetni” rész helyébe azt illeszti, hogy „sértett hasa irányába félköríves, kaszázó mozdulatot tett a késsel” (Sértett tanú vallomása elsőfokú iratok 22. számú jegyzőkönyv 19-22. oldal).

A tényállás II. pontját az ítélet 5. oldal 5. sorban kiegészíti azzal, hogy egyik szúrt sérülés esetében sem állapítható meg a szúrcsatorna hossza, csak annyi, hogy azok vetületében nemes képlet sérülés nem történt (igazságügyi orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 105. oldal és elsőfokú iratok 22. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján részletesen és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is.

Az ítélet tábla nem osztotta a védelem álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét nem megfelelő módon teljesítette, ezért a Be. 373. § (1) bekezdés III/a.) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

A bíróság köteles az indokolásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről, a felülbíráló bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni. A töretlen bírói gyakorlat szerint azonban az indokolási kötelezettség megszegése csak akkor eredményez feltétlen hatályon kívül helyezést, ha a megtámadott határozat indokolása tény- vagy jogkérdések tekintetében oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, hogy a bíróság a döntését mire alapította, ilyen esetben nyilvánvalóan meghiúsul az érdemi felülbírálat lehetősége (1/2007. BK vélemény C.) pont). Hasonló jogi álláspontot fogalmaz meg a Kúria 2387/2011. és 2210/2010. számú büntető elvi határozata, valamint több eseti döntés, így a BH 2010. évi 117., 2010. évi 4. és 2012. évi 60. számon közzétettek.

Az elsőfokú bíróság nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon megindokolta, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak. A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. A megállapított tényállás csak kisebb részben tartalmazott hiányosságot és pontatlanságot, melyeket a másodfokú bíróság korrigált.

A törvényszék ítéletében részletesen vizsgálta a vádlott védekezését, a tényállás I. pontjában a vádlott tagadásával szemben Tanú1 sértett nyomozati vallomását fogadta el, melyet Sértett tanú nyilatkozata és a híváslista adatai is megerősítettek. Tekintettel arra, hogy a sértett 2014. március 25. napján terjesztett elő magánindítványt (nyomozati iratok 186-187. oldal), ezen időpontot követő eseményt a másodfokú bíróság mellőzte a tényállásból.

A tényállás II. pontja esetében az elsőfokú bíróság részletesen kimunkálva mutatott rá, hogy miért vetette el a vádlott védekezését, miszerint Sértett sértett támadt rá és ő egy kulccsal, két alkalommal a sértettre ütött.

Tanú1 tanú az eljárás különböző szakaszaiban lényeges tények tekintetében eltérő tartalmú nyilatkozatot tett, az elsőfokú bíróság az összes bizonyítékot mérlegelve és egymással is összevetve jutott arra a megállapításra, hogy a tanú nyomozati vallomását fogadta el.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján kétséget kizáró módon bizonyított a késsel bántalmazás ténye, a szakvélemény alapján a másodfokú bíróság feltüntette a tényállásban a szúrcsatornára vonatkozó releváns megállapításokat is.

A tényállás további pontosítását az indokolta, hogy a bíróság bár elfogadta Sértett bírósági tárgyaláson tett vallomás-kiegészítését, mely a vádlott további magatartására utalt, a tényállásban ezzel ellentétesen rögzítette, hogy a vádlott a sértettet ismételten megkísérelte késsel hastájékon megszünni. Sértett vallomása ugyanis a következőket tartalmazza (elsőfokú iratok 22. számú jegyzőkönyv 19-22. oldal):

- A feleségem közénk jött, hogy ne szúrjon még egyszer.
- Feleségem tolt engem hátra, a mozdulat, hogy szúr felém, még benne volt. Csak a feleségem tolt hátra, ezért nem ért el. Szembe fordultam és ránéztem a késre. De azzal már nem ért el. *(A tanú a mozdulatot akként mutatja be, hogy jobb kezét a teste mellett csípő magasságban tartva félköríves mozdulattal elmozdul.)*
- Megfordultam, akkor az oldalamon vagy a hátam mögött volt a feleségem, szembe velem volt a vádlott. Húzta el a feleségem, a vádlott akart még szúrni.

A fentebb részletezett sértetti előadás alapján csupán azt lehet megállapítani, hogy a vádlott a sértett hasának irányába félköríves, kaszázó mozdulatot tett a késsel, ennek megfelelően került a tényállás helyesbítésre.

A védő fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozta. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az élet veszélyeztetése mint következmény és a halálos eredmény kívánása vagy az ez iránti közömbösség között lényeges különbség van. Az emberölés büntettének kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánja vagy belenyugszik, míg az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán a testi sérülés előidézésére irányul (BH 1993. évi 405., BH 1996. évi 511., BH 2003. évi 1. és BH 2006. évi 240. számú eseti döntések).

A szándék jellegének elemzése során az elsőfokú bíróság a vádlottnak a véghezvitel időpontjában fennálló tudattartalmát az elkövetés alanyi és tárgyi tényezőinek az értékelésével vizsgálta, figyelembe véve a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat részletes iránymutatását. Az irányadó tényállásban megállapított tényekből nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlott, akár eshetőleges szándékkal, meg akarta ölni a sértettet, csak arra, hogy a vádlott az életveszélyes sérülés bekövetkezése iránt volt közömbös és az ilyen lehetséges következménybe nyugodott bele.

A támadott testtájék és az alkalmazott eszköz az ennek ellentmondó tárgyi tényezők és az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt, alanyi oldalon jelentkező körülmények mellett, az élet kioltására irányuló szándék megállapítására nem alkalmas. Ugyanis az elkövetés további mozzanatait, így a vádlott által alkalmazott erő mértéke (közepes erőbehatás), az okozott szúrt sérülések jellege és mélysége (8 napon belül gyógyuló sérülések, melyeknél a szúrcsatorna hossza nem állapítható meg, de az nemes képletet nem sértett) és az elkövetés módja (a harmadik esetben kaszázó mozdulat) ezt nem támasztják alá.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett. A jogi indokolást az ítélet 15. oldal hatodik bekezdésében annyiban helyesbíti, hogy az elkövetés időpontjában a vádlott tudata átfogta az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, hiszen tisztában volt azzal, hogy életveszély kialakulhatott volna, annak elmaradása a véletlenül múlt, ez iránt közömbös maradt, ezért az életveszélyes eredmény tekintetében őt nem gondatlanság, hanem eshetőleges szándék terheli. (BH 2004. évi 492., BH 2002. évi 123., BH 1993. évi 538., BH 1993. évi 214. és BH 1987. évi 2. számú eseti döntések).

Az életveszélyt okozó testi sértés eredmény-bűncselekmény. Tekintettel arra, hogy Sértett sérülései együttesen és külön-külön is 8 napon belül gyógyultak, az életveszély kialakulásának hiányában a cselekmény kísérleti szakban megrekedt. A jogi indokolás annyiban szorul még pontosításra az ítélet 14. oldal hetedik sorban, hogy akár közvetlen, akár közvetett életveszély létrejötte esetén a cselekmény befejezett elkövetési alakzatának megállapítása került volna sor (BH 1990. évi 363. és BH 1984. évi 478. számú eseti döntések).

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést, az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel és megfelelő súllyal értékelte, a kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő.

Az ítélet tábla a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak. A törvényszék által kiszabott, a középértékhez közelítő tartamú büntetés szükséges, de elegendő is a büntetési célok eléréséhez. A szabadságvesztés tartamának olyan mértékű súlyosítására, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott, figyelemmel a Be. 371. § (2) bekezdésben megfogalmazott azon rendelkezésre is, hogy a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye (Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény).

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. tv. 92. § (1) és (2) bekezdés rendelkezésein alapul.

Az ítélet tábla a Be. 338. § (1) és (3) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítélet tábla végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

**Budapest, 2015. év július hó 09. nap**

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.  
a tanács elnöke

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.  
előadó bíró

dr. Szalai Géza s.k.  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. év április hó 09. napján kelt 23.B.115/2015/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.159/2015/8. számú végzésével **2015. év július hó 09. napján jogerős és végrehajtható.**

**Budapest, 2015. év július hó 09. napján**

**. Hrabovszki Zoltán**  
a tanács elnöke